

EL MICALET GALÀCTIC

Quin sidral de campament!

Pasqual Alapont

2ª EDICIÓ

Primer dia

El mèrit és de Gisbert, del psicòpata de Gisbert millor dit. I encara gràcies que no se li va ocórrer una idea més brillant, si no... En fi, no vull ni pensar-ho. Déu sap on podrien haver-me portat els seus consells. Tot i que, ben mirat, ell no té la culpa que els meus pares siguin una parella de pusil·lànimes. No li haurien d'haver fet cas i prou.

Sóc tímid, sóc esquiu, sóc extravagant, prou que ho sé, jo, això. No calia que Gisbert, el psicòleg del col·legi, ficara cullerada. I encara menys que aconsellara els meus pares de dur-me a un campament d'estiu. És que em fique jo en la seua vida? Li dic jo on ha de fer ell les vacances? Ni si vesteix com un degenerat? Però, és clar, ell no té problemes per a relacionar-se amb la gent. És un ser extravertit, graciós, mundà... Un bufó!

Ara la cosa no té remei. Els pares van decidir que era pel meu bé i això és indiscutible. «Convé que convisques amb persones de la teua edat, Víctor, que t'espaviles», va sentenciar la mare. Francament, no sé què n'han de fer ells si jo, a l'estiu, m'estime més jugar una brisca amb les àvies del balneari que assistir a un campament.

Tendes de campanya, uf, hem de dormir en tendes de campanya! Com aquell qui diu, a la intempèrie, exposats a la brisa marina i a les tempestes. No sé si els meus nervis aguantaran tanta hospitalitat.

Per sort, no tot són problemes. M'han assignat un company de tenda encantador: una espècie d'orangutan pèl-roig de vora cinquanta quilos, brut de cap a peus i amb els cabells greixosos. Una perla! Li diuen Silvestre.

Quines ganes tenia que arribaren les vacances! Fins a última hora no vaig veure clar que em deixaren anar al campament. Sobretot pel meu pare. «Ets una xiqueta, Lúdia», em va dir, «tinc por que caigues per un penya-segat». Bé, és una raó, tan aguda que l'hauria pogut pensar el meu canari. Per la mateixa regla de tres jo li hauria pogut dir: «No isques de casa, pare, que pots entropessar amb una gateta birmana i destruir el nostre niu familiar». És com si el pare de Manya Sklodowska (Marie Curie de casada) li

haguera dit: «Manya, bonica, no vull que vages a París a descobrir el radi, que hi ha molts francesos, i els francesos ja se sap». Amb pares com aquest no aniríem enlloc. Afortunadament per a la humanitat, el senyor Sklodowska devia ser de la mànega ampla.

Bah, la vida s'ha de viure! Tinc tretze anys i vull veure el món. Desitge conèixer gent i viure aventures. Hi ha res millor que dormir a l'aire lliure acaronada per la brisa marina? Bé, sí, també hi ha els xics, per descomptat.

M'agrada que el campament siga prop de la mar, envoltat de cingles escabrosos i d'una pineda petita. És un decorat magnífic per a una nit de terror, o per a una vetlada amorosa a la llum de la lluna amb so de violins i promeses d'amor eternes. Fa l'efecte que en un no res el cor se't pot posar a cent i eixir-se'n del pit.

He conegut la xica que compartirà la tenda amb mi. No sé què pensar-ne. De fet, dir-li xica ja és una concessió. Més aviat sembla una fada, amb els cabells foscos, esbullats talment un fregall, la mirada estràbica com una mèdium en ple trànsit i la cara pàl·lida i grassoneta. Si en lloc de Raquel m'haguera confessat que era la reencarnació de Morgana, me l'hauria creguda a ulls clucs.

És sorprenent, a penes presentar-nos m'ha preguntat:

—T'agraden els esports, no és cert?

–Sí –he respost.

–Ho sabia, ets la típica àries –ha exclamat amb el dit apostat a tres mil·límetres del meu nas.

No m'hauria sorprés que haguera pujat en una granera i se n'haguera anat volant; però, en lloc d'això, ha agafat un martell i ha començat a plantar la tenda. «Deus estar cansada del viatge», m'ha insinuat. «No patisques, jo la muntaré.»

Confie que serem amigues, tot i que no sóc àries sinó sagitari.

De nou al campament. Cada any, a mesura que s'acosta el mes de juliol, els meus pares fan la mateixa cançó: «Silvestre, fill, t'abellieix anar de campament?». No saben com desempallegar-se de mi. Pobrets. En el fons els entenc: s'ha de ser d'una pasta especial per a conviure amb mi.

I no ho faig a posta, de veres, no sóc roí per naturalesa; simplement passa que no puc evitar-ho. Em ve de sobte un rampell maligne i..., què sé jo, deixo la finca a fosques i plante un cagarro de gos en cada porta. A mi aquestes coses em semblen divertides. El que passa és que això del sentit de l'humor és molt subjectiu. Per exemple, les coses que a mi em fan gràcia, el veí del tercer les troba repugnants.

El cas és que a mesura que s'acosta el mes de juliol, els pares fan llàstima. Mereixen un descans, la

veritat. Se'ls veu demacrats, ullerosos, irascibles, i un dia, com aquell qui no vol, solten allò de: «Silvestre, fill, t'abelleix anar de campament?».

La cosa acaba sempre bé per a ells, perquè a mi, sincerament, m'agrada la vida a l'aire lliure, però també m'agrada veure la cara de perplexitat que fan quan dic: «No ho sé, potser enguany no hi aniré; estariem tan bé els tres juntets». Són moments d'una certa complicitat familiar, rutinaris si voleu, però entranyables.

Per cert, enguany he de compartir la tenda amb un moniato d'aquests que deixen la roba endreçada i les sabates arreglades l'una al costat de l'altra. Li diuen Víctor, em sembla. Tindrem problemes: crec que no té sentit de l'humor.

Lídia és àries, n'estava segura. Té les mans i les cames fines, els cabells curts i rossos, la mirada franca i suau; d'aspecte sa, rostre allargat, pòmuls sortints i sempre somriu... Àries, no hi ha dubte, signe de foc! La seua vida deu ser apassionant, plena d'idil·lis desconsolats i romàntics, amb frases grandiloqüents com ara «T'estimaré fins a la tomba, amor meu». Tant de bo em deixes tirar-li les cartes. Déu sap quina una hi puc trobar.

No em vaig equivocar quan vaig triar aquest lloc per passar-hi l'estiu. És màgic. Sura pertot com una

mena d'aurèola metapsíquica que fa posar els cabells de punta. A penes arribar-hi, després de fer una salutació al sol vora la platja, he descobert un senyal que m'ha fet venir esgarrifances: damunt l'arena, hi havia el cadàver aquós d'una medusa i, pertot arreu, multitud de petxines com deixades caure a la baba-là, per dissimular. A pocs metres he vist una canya semienterrada i un meló d'Alger partit. Qualsevol pot pensar que tot això és normal, però jo hi veig un presagi claríssim. El meló d'Alger partit, la canya semienterrada... són símbols massa evidents. Ací en passarà una de grossa.